

mer ind under Loven, for en væsentlig Del blive betalt bagud. Vi har stillet Forslag om en ny § 2. Det er ikke nogen principiel Ændring, vi vil kun fastslaa noget mere bestemt Bierhvervenes og Bindtægternes Natur. Denne Ændring har efter Udvalgets Mening en mere klar Form.

Udvalget har i Ændringsforslag Nr. 3 til § 3 foreslaaet, at en Fisker, hvis Indtægt i 1917 har oversteget 5,000 Kr., naar han er Familieforsørger, og 2,500 Kr., naar han ikke er Familieforsørger, ikke skal komme i Betragtning. I § 1 er det blandt andet fastslaaet, at for at kunne komme ind under Loven maa den paagældende Fiskers Formue ikke overstige 10,000 Kr., hvis han er Familieforsørger, og 5,000 Kr., hvis han ikke er Familieforsørger. Man har ment, at for de tidligere Aars Vedkommende vilde denne Grænse i Almindelighed være tilstrækkelig til at sikre, at kun uformuende faar Del i de Goder, som Loven vil byde, men der har dog i Udvalget været nogen Betænkelse, idet man har ment, det kunde tænkes, at Fiskere, som i 1917 har haft betydelige Indtægter, uden at disse dog har afspejlet sig i deres Formue, kunde komme ind under Loven. Man er enedes om kun at lade denne Bestemmelse gælde for Indtægter for Aaret 1917. Det er for øvrigt kun et Mindretal af de 12,000 Fiskere, vi har her i Landet, som har haft saadanne meget betydelige Indtægter. Af den Statistik, der er offentliggjort over Merindkomstkatten i 1916—17, altsaa angaaende Indtægterne for 1915, fremgaar det, at der er 84 Fiskere, som har betalt Merindkomstskat, altsaa haft en Indtægt paa mindst 6,000 Kr., og disse har ganske vist i Forhold til deres Indtægt i 1913 haft en betydelig Merindkomst, nemlig en Merindkomst paa 331 pCt. Selv om nu Tallet paa de Fiskere, der i 1916 har haft en betydelig Fortjeneste, er større end det tilsvarende Tal for 1915, tror jeg dog, der vil være et langt Spring derfra til Tallet paa samtlige Fiskere: 12,000. Det bliver afgjort en meget betydelig Del af Fiskerbefolkningen, hvis Indtægter ikke har været store.

Under Nr. 4 foreslaas det at stryge den Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter Fiskere over 60 Aar ikke skulde falde ind under Loven. Der er fra Fiskere rettet forskellige Henvendelser til Udvalget om dette Forhold, som vist nok ogsaa maa siges at være et Misforhold, at de paagældende ikke skulde kunne opnaa Understøttelse i Henhold til Loven, naar de ellers opfylder Betingelserne, ogsaa den,

at $\frac{3}{4}$ af deres Indtægt fremkommer ved Fiskeri. Der er mange Fiskere over 60 Aar, som under normale Forhold klarer sig bravt gennem Livet, og det vilde være urimeligt at tvinge dem over til Alderdomsunderstøttelsen, naar de Vanskeligheder, som de maaske kun har i en kort Periode, kunde overvindes ved den Hjælp, der bydes dem ved en Lov som den her foreslaaede.

Udvalget har opstillet endnu et Par Betingelser, som maa opfyldes for at kunne komme i Betragtning i Henhold til denne Lov. Saaledes har Udvalget indsat den Bestemmelse, at hvis der skulde være Fiskere, som har faaet Arbejde anvist fra et kommunalt Arbejdsanvisningskontor, men nægtet at tage saadant Arbejde, som det skønnes, at de kan udføre, kan de ikke faa Understøttelse efter denne Lov.

Saa har Udvalget stillet Forslag om en ny Paragraf, som i væsentlig Grad fastslaar, hvorledes Understøttelsens Udbetaling skal finde Sted ved Hjælp af de lokale Fiskeriforeninger, og indført en Bestemmelse om, at der kan ydes disse Foreninger et Tilskud, for at de kan være i Stand til at yde Forskud paa Understøttelserne. For øvrigt er det Ministeren, der fastslaar de nærmere Bestemmelser med Hensyn til Lovens Administration.

Efter den Velvillie, som Sagen har mødt i Udvalget, forventes det, at den ogsaa vil møde Velvillie i dette høje Ting, saa at Lovforslaget kan gennemføres i den foreslaaede Form for hurtigst muligt at komme de Fiskere til Hjælp, som er daarligt stillede, og opretholde et Erhverv, som har store Muligheder for at gavne Landet i den kommende Tid. Det vil kunne støtte Landet paa mange Maader, om disse Folk bliver hjulpet i denne vanskelige Tid.

Fraenkel: Jeg tror, at det er rigtigt at tage Afstand fra den Undskyldning, som den ærede Ordfører (N. P. Nielsen) gjorde i Begyndelsen af sit Foredrag, og som han kom noget tilbage til i Slutningen af Foredraget, Undskyldningen for en for langsom Behandling i Udvalget af denne Sag. Jeg tror nemlig, slikt virker uheldigt udadtil. Man er blandt de Folk, der venter paa disse Lovforslag, tilbøjelig til at lægge et vist Tryk paa Behandlingen af dem i Rigsdagen, et Tryk, som kan forcere denne Behandling mere, end Lovforslagenes forsvarlige Gennemgang er tjent med. Jeg skal f. Eks. pege paa, at det ene af de tre Lovforslag, der blev